

Sygn. akt II K 558/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Patrycja Speizer

Przy udziale prokuratora ---

Po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2016 r. na posiedzeniu sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tczewie przeciwko

A. L. synowi P. i H. z domu M. urodzonemu w dniu (...) w T.

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 27 listopada 2015 roku w T. po uprzednim zdjęciu w nieustalony sposób kłódki z kraty zabezpieczającej pomieszczenia baru (...), usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów o nieustalonej wartości, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak wartościowych przedmiotów do zabrania, czym działał na szkodę K. Z.;

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

II. w dniu 11 grudnia 2015 roku w T. po uprzednim wyłamaniu szafki pracowniczej, znajdującej się w pomieszczeniu służbowym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia portfela z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego i karty miejskiej oraz pieniędzy w kwocie 300 złotych i 100 Euro, czym działał na szkodę A. B. o łącznej wartości 734 złotych;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 15 stycznia 2016 roku w T. z II pietra budynku siłowni C. z niezamkniętego pomieszczenia gospodarczego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 120 złotych oraz telefonu komórkowego marki S. (...), czym działał na szkodę I. Z. o łącznej wartości 57 złotych;

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

I. oskarżonego A. L. uznaje za winnego zarzucanych mu i kwalifikowanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia czynów i ustalając, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk i, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i art. 37 b kk, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 kk, art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego A. L. uznaje za winnego zarzucanego mu i kwalifikowanego w pkt III aktu oskarżenia czynu i za to, przy zastosowaniu z art. 37b kk, na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 kk, art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) miesiąca ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk, 91 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonego A. L. w pkt I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na mocy art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego A. L. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- A. B. kwoty 734 (siedmiuset trzydziestu czterech) złotych,

- I. Z. kwoty 570 (pięciuset siedemdziesięciu) złotych;

V. na mocy art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 pkt 2 ust 2 i pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym 90,00 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem wydatków oraz 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 558/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27.11.2015 r. około godziny 16.00 K. Z. zamknął swój bar (...), znajdujący się w budynku (...) Centrum (...) przy ul. (...). Zamknął na kłódkę kratę, zabezpieczającą wejście. Tego samego dnia oskarżony A. L. udał się z zamiarem dokonania kradzieży do (...). Skierował się prosto na piętro budynku. Zobaczył tam konsolę do gier marki S. (...), jednak uznał, że nie zdoła jej zabrać niepostrzeżenie ze względu na to, iż znajdowała się w zbyt widocznym miejscu, wobec czego nie próbował jej ukraść. Następnie udał się do baru (...) i zdjął z kraty zabezpieczającej wejście do baru kłódkę. Oskarżony wszedł do wnętrza baru i dokonał penetracji lokalu oraz zaplecza, przechodząc przy tym przez bar i pozostawiając na nim odcisk buta. A. L. doszedł jednak do wniosku, że nie ma sensu szukać w barze niczego, co mógłby zabrać, a ponadto obawiał się, że w budynku uruchomi się alarm, w związku z czym porzucił zamiar dokonania kradzieży i wrócił do miejsca swojego zamieszkania.

K. Z. przyszedł do baru kolejnego dnia, tj. 28.11.2015 r., około godziny 9.00 i zobaczył, że nie ma kłódki, a we wnętrzu lokalu są pootwierane szafki i wyraźne ślady penetracji, jednakże stwierdził, że nic nie zostało skradzione. O włamaniu natychmiast zawiadomił Policję.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego – k. 91-91v akt PR Ds. (...).2016; zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 2-5 akt PR Ds. (...).2016; protokół oględzin – k. 9-12 akt PR Ds. (...).2016; płyta DVD-R z nagraniem z monitoringu – k. 22 akt PR Ds. (...).2016; komunikat – k. 28 akt PR Ds. (...).2016; notatka urzędowa – k. 1, 21, 23, 82 akt PR Ds. (...).2016;)

W dniu 11.12.2015 roku A. B. rozpoczynając pracę pozostawiła swoje rzeczy osobiste, tj. torebkę z zawartością w szafce w pomieszczeniu służbowym na pierwszym piętrze hotelu (...) w T.. A. B. zamknęła drzwiczki szafki na klucz, podobnie jak jej dwie koleżanki z pracy I. S. oraz B. R.. Około godz. 8.40 wszystkie trzy opuściły pomieszczenie.

Tego samego dnia A. L. udał się z zamiarem dokonania kradzieży do hotelu (...) w T.. Oskarżony znał ten hotel i rozkład pomieszczeń, ponieważ dawniej pracowała tam jego matka i zdarzało się, że bywał u niej w pracy. W hotelu (...) udał się schodami na piętro i zastał tam otwarte pomieszczenie gospodarcze. Oskarżony wszedł do pomieszczenia, gdzie wyłamał drzwiczki od szafki ubraniowej i zabrał z niej portfel koloru czerwonego, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 300 zł (w tym moneta okolicznościowa wydana z okazji 200. rocznicy uchwalenia Konstytucji 3 M.) oraz

100 euro, a także dowód osobisty, należące do A. B.. A. L. opuścił hotel i tego samego dnia udał się do kantoru przy ul. (...) w T., gdzie wymienił ukradzione euro.

Pokrzywdzona około godziny 11.00 przysłała na przerwę śniadaniową do pomieszczenia gospodarczego i wówczas zauważyła, że jej szafka jest otwarta, a także, że otwarta jest jej torebka i nie ma w niej portfela wraz z zawartością. Pokrzywdzona tego samego dnia o zdarzeniu zawiadomiła Policję.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego – k. 91-91v akt PR Ds. (...).2016; zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 32-33 akt PR Ds. (...).2016; zeznania świadka A. B. – k. 107-108 akt PR Ds. (...).2016; protokół oględzin – k. 35-37, 47-64 akt PR Ds. (...).2016; protokół zatrzymania rzeczy – k. 83-84 akt PR Ds. (...).2016; pokwitowanie – k. 109 akt PR Ds. (...).2016; notatka służbowa – k. 31, 42, 43, 44, 82 akt PR Ds. (...).2016)

Kolejnego czynu A. L. dopuścił się w dniu 15.01.2016 r. Tego dnia I. Z., pracująca jako sprzątaczką w siłowni ColorFit w T. przy ul. (...), około godziny 6.30 rozpoczęła pracę. Około godz. 8.10 zostawiła torebkę, zawierającą m.in. portfel i telefon komórkowy, w pomieszczeniu gospodarczym przeznaczonym dla pracowników na drugim piętrze budynku. Oskarżony udał się wówczas do budynku siłowni ColorFit. Wszedł od razu na drugie piętro, gdzie znajduje się pomieszczenie gospodarcze. Z kieszeni wiszącej tam kurtki zabrał telefon komórkowy marki S. (...) oraz pieniądze w kwocie 120 zł, które zabrał z portfela. A. L. wrócił do domu, gdzie przestraszył się, że zostanie zidentyfikowany, bo jego wizerunek znajduje się w Internecie. Dlatego połamiał telefon na drobne kawałki i spuścił go w toalecie.

Około godziny 10.00 pokrzywdzona wróciła do pomieszczenia gospodarczego i po otwarciu torebki zobaczyła, że nie ma w niej telefonu, a w portfelu nie ma pieniędzy. Pokrzywdzona zgłosiła kradzież na Policji jeszcze w tym samym dniu. Łączna wartość strat, jakie doznała pokrzywdzona wyniosła 570 zł.

(dowody: wyjaśnienia oskarżonego – k. 91-91v akt PR Ds. (...).2016; zeznania świadka I. Z. – k. 75 akt Ds. 1173.2016, zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 74-75 akt PR Ds. (...).2016; faktura - k. 79 akt PR Ds. (...).2016; notatka urzędowa – k. 73, 80, 82 akt PR Ds. (...).2016)

Oskarżony A. L. ma 34 lata, jest żonaty, posiada dwoje dzieci w wieku 2 i 4 lata. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest piekarzem. Nie pracował zawodowo, zaś w ostatnim czasie podjął pracę w firmie (...) w T.. Majątku nie posiada. Uprzednio był kilkakrotnie karany, w tym za czyn z 279 § 1 k.k., za czyn z art. 178a § 1 k.k., art. 244 k.k. i za czyn z art. 197 § 3 k.k. Nie leczył się psychiatrycznie ani przeciwalkoholowo. Leczył się w związku z zatorem płucnym.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 91-91v akt PR Ds. (...).2016; dane o karalności – k. 13-14)

Słuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Jednocześnie A. L. wskazał, iż posunął się do kradzieży ze względu na trudną sytuację majątkową, ponieważ nie miał w tamtym okresie pracy, a utrzymanie rodziny zapewniała tylko jego żona. A. L. wyraził wolę dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej.

(wyjaśnienia oskarżonego – k. 91-91v, 103-105, 113-114 akt PR Ds. (...).2016)

Pismem z dnia 16.04.2016 r. oskarżony ponownie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, iż dokonał ich popychany przez trudną sytuację majątkową. Wskazał przy tym, iż wraz z żoną mają na utrzymaniu dwoje dzieci, wynajmują mieszkanie, zaś on miał zator płucny i nie mógł przez pewien czas wykonywać pracy. W związku z tym jedynym żywicielem rodziny była jego żona, która pracuje w wymiarze dwóch godzin dziennie. Ponadto wskazał, że w związku z wykrytym u niego zatorem płucnym, musiał przyjmować zastrzyki na rozrzedzenie krwi, co wiązało się z kolejnymi kosztami. A. L. podniósł, iż obecnie podjął pracę i jego obecność w domu i w pracy jest niezbędna do zapewnienia godnych warunków życia dla jego rodziny. Jednocześnie oskarżony nie wyraził zgody na orzeczenie kary uzgodnionej przez niego uprzednio z prokuratorem.

(pismo oskarżonego z dnia 16 kwietnia 2016 r. – k. 133-133v akt PR Ds. (...).2016)

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie fakt popełnienia przez A. L. zarzucanych mu czynów, zdaniem Sądu, nie budził żadnych wątpliwości. Całokształt zgromadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów pozwala na odtworzenie stanu faktycznego niespornego i niesprzecznego. Dowody zarówno osobowe, rzeczowe, jak i dokumentowe pozostają ze sobą spójne w zakresie relewantnym dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w pierwszej kolejności na dowodach z zeznań świadków i wyjaśnieniach samego oskarżonego, a także na dowodach dokumentowych w postaci notatek urzędowych, protokołów oględzin, zapisu z monitoringu znajdującego się w budynku (...) oraz w hotelu (...), protokołów przeszukania i zatrzymania rzeczy, pokwitowania, komunikatu oraz faktury, jak również odpisów wyroków skazujących dotyczących oskarżonego. Tenże materiał dowodowy stanowi, w przekonaniu Sądu, pełną i wystarczającą podstawę określenia rozmiaru odpowiedzialności oskarżonego, poczynienia ustaleń faktycznych zgodnych z zasadą prawdy materialnej oraz poznania sylwetki oskarżonego, celem zastosowania odpowiednich środków reakcji karnej. Należy mieć na uwadze, że stan faktyczny w niniejszej sprawie był niesporny.

Sąd dał wiarę w całości wyjaśnieniom oskarżonego A. L., który przyznał się do winy, albowiem są one spójne z zeznaniami pozostałych świadków oraz z dowodami rzeczowymi i dokumentarnymi. Ponadto nie leży w interesie oskarżonego przyznawanie się do czynów, których nie popełnił. Tym bardziej, że oskarżony jest osobą doświadczoną jeżeli chodzi o kontakty z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości i doskonale zdaje sobie sprawę z konsekwencji złożenia wyjaśnień określonej treści. Oskarżony wyjaśnił, iż zawsze w tych trzech przypadkach siedł na miejsce zdarzenia z zamiarem dokonania kradzieży. Oskarżony tłumaczył, iż zamierzał sprzedać to, co uda mu się ukraść, ponieważ miał bardzo trudną sytuację majątkową. Oskarżony wskazał, iż ma na utrzymaniu dwoje małych dzieci, jego żona pracuje w wymiarze 2 godzin dziennie i zarabia tylko 220 złotych, zaś on miał ostatnio problemy zdrowotne. Oskarżony wskazał, iż miał zator w żyłach i nie mógł w tym czasie podejmować pracy, a ponadto musiał przyjmować zastrzyki antyzakrzepowe, co pociągało za sobą kolejne wydatki. Oskarżony opisał dokładnie przebieg wszystkich trzech zdarzeń, nie zatajając szczegółów. Swoje postępowanie tłumaczył brakiem środków na utrzymanie rodziny.

Z wyjaśnieniami A. L. są zbieżne zeznania pokrzywdzonego K. Z., właściciela baru (...). Zeznał on, że rano zauważył brak kłódki na kracie zabezpieczającej wejście do baru. W lokalu zastał pootwierane szafki, jednak nie zauważył żadnych zniszczeń ani tego, aby zginęły jakiegokolwiek przedmioty. K. Z. przyznał, że nie poniosł żadnych innych strat poza zniszczeniem kłódki, nie usiłował z zaistniałej sytuacji skorzystać. Zeznawał w sposób logiczny, a jego zeznania są spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza z protokołem oględzin miejsca zdarzenia i zapisem z monitoringu, znajdującym się w (...) w T..

Wyjaśnienia oskarżonego znajdują również potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej A. B., której oskarżony ukraść portfel z zawartością pieniędzy, dowodu osobistego i karty miejskiej. Pokrzywdzona wprawdzie początkowo nie wspominała, że w portfelu miała także monetę okazjonalną dwustuzłotową, jednakże później wskazała, iż o tym nie pamiętała, gdyż monetę tę ma w portfelu od niedawna. Pokrzywdzona wykluczyła od razu z grona podejrzanych swoje koleżanki z pracy, wiedząc, że nie przebywały one w tym czasie w pomieszczeniu gospodarczym. Jednocześnie pokrzywdzona nie potrafiła wskazać podejrzanego o dokonanie kradzieży. Jej zeznania pozostają spójne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, a ewentualne rozbieżności wynikają z naturalnego procesu zapominania.

Sąd dał wiarę także zeznaniom pokrzywdzonej I. Z., której oskarżony ukraść z torebki telefon komórkowy oraz pieniądze. Przedstawiła ona w sposób spójny i logiczny przebieg dnia do momentu odkrycia przez nią kradzieży. Nie wskazała, iż poniosła większe straty niż w rzeczywistości, a wskazane przez nią kwoty odpowiadają danym wskazanym przez oskarżonego. Podejrzana nie miała przypuszczeń co do osoby sprawcy.

Wszyscy świadkowie ograniczyli swoje zeznania do faktów znanych sobie, przedstawiali spójnie, w sposób niebudzący wątpliwości i logiczny przebieg zdarzeń. Żaden ze świadków nie potrafił wskazać sprawcy, nie widział momentu zdarzenia osobiście, jednak wskazywali na to, że w budynkach, w których doszło do kradzieży i włamań, zainstalowany jest monitoring. Na nagraniach tych utrwalony został wizerunek oskarżonego pozwalający na jego rozpoznanie. Ponadto pokrzywdzeni w niebudzący wątpliwości i logiczny sposób przedstawili zdarzenia bezpośrednio poprzedzające dokonanie przez oskarżonego zarzucanych mu czynów oraz ich odkrycie.

Sąd uznał za wiarygodne również pozostałe przeprowadzone w toku postępowania dowody, albowiem dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu, co do swej autentyczności, jak również odnośnie prawdziwości podanych w nich informacji. Ustalenia oparto na protokołach oględzin miejsc popełnienia czynów, zapisów z monitoringu znajdującego się w budynku (...) oraz w hotelu (...), protokołów przeszukania i zatrzymania rzeczy, pokwitowania, komunikatu oraz faktury, dokumentującej wartość telefonu, a także notatkach urzędowych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w sposób właściwy i rzetelny, nie wzbudzając wątpliwości tak stron, jak i Sądu. Na nagraniach z monitoringu widać osobę, którą z łatwością można rozpoznać jako oskarżonego.

Uprzednią karalność oskarżonego ustalono w oparciu o informację uzyskaną z Krajowego Rejestru Karnego. Dokument ten został sporządzony i potwierdzony przez uprawnioną do tego osobę i instytucję. Jego autentyczność i prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, nie wzbudziła też wątpliwości Sądu. Podobnie nie budzi wątpliwości Sądu prawdziwość wyroków, które wcześniej zapadły wobec A. L..

Sąd ocenia sprawę w świetle całokształtu materiału dowodowego sprawy. Dokonując takiej analizy należy dojść do jednoznacznego wniosku, iż zachowanie oskarżonego zarzucane mu w punkcie III aktu oskarżenia, którym działał na szkodę I. Z., wypełnia znamiona czynu z art. 278 § 1 k.k.

Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. jest własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej, a więc przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawiającego wartość majątkową. Zgodnie z art. 45 k.c. rzeczą ruchomą może być tylko przedmiot materialny. Na gruncie prawa karnego pojęcie to rozumie się szerszej i rzeczą jest również polski albo obcy pieniądź lub inny środek płatniczy oraz dokument, który uprawnia do otrzymania sumy pieniężnej albo zawiera obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach, albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce. Sprawcą przestępstwa, o którym mowa w art. 278 k.k., może być każdy. Jest to przestępstwo powszechne. Istota czynu sprawcy przy przestępstwie kradzieży polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej celem przywłaszczenia. (...) oznacza wyjęcie cudzej rzeczy ruchomej będącej przedmiotem kradzieży spod władztwa osoby dotychczas nią prawnie lub bezprawnie władającej i objęcie jej we władanie. Przedmiotem kradzieży jest cudza rzecz ruchoma, czyli niestanowiąca własności sprawcy. Zabór mienia w celu przywłaszczenia oznacza jedynie działanie w zamiarze wyjęcia rzeczy spod władztwa osoby nią władającej i objęcie jej we własne władanie. Kradzież jest przestępstwem umyślnym, w formie zamiaru bezpośredniego. Sprawca tego przestępstwa działa „w celu przywłaszczenia”. Oznacza to konieczność stwierdzenia, że działał on ze szczególną postacią zamiaru bezpośredniego, jaką jest dolus directus coloratus. Sprawca działa z dodatkową motywacją, jaką jest objęcie rzeczy stanowiącej przedmiot zaboru we władanie jak właściciel. Bez znaczenia dla takiej oceny zamiaru sprawcy pozostaje to, czy jego zachowanie motywowane jest chęcią uzyskania korzyści majątkowej chęcią wzbogacenia, czy też działał on z innych pobudek, np. w celu zaspokojenia potrzeb innej osoby (M. Szawarczyk, Komentarz do art.278 Kodeksu karnego [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. T. Bojarski, LEX 2016). Z uwagi na istnienie w kodeksie wykroczeń odpowiednika art. 278 § 1, określonego w art. 119 § 1-2 k.w., należy stwierdzić, że kradzież cudzej rzeczy ruchomej lub jej usiłowanie stanowić może przestępstwo, jeżeli wartość przedmiotu kradzieży przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę, w przypadku gdy wartość ta nie przekracza wskazanej w art. 119 § 1 k.w. kwoty, zachowanie polegające na zaborze cudzej rzeczy ruchomej uznaje się za wykroczenie (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 2004 r., V KK 279/04, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 2109, s. 997). Na moment wydawania wyroku wartość ta wynosiła 462,50 złotych.

W realiach niniejszej sprawy oskarżony A. L. dokonał zaboru pieniędzy w kwocie 120 zł oraz telefonu komórkowego marki S. (...) z niezamkniętego pomieszczenia gospodarczego w siłowni ColorFit. Łączna wartość skradzionych rzeczy wyniosła 570 zł.

Ponadto zachowanie oskarżonego zarzucane mu w punkcie I aktu oskarżenia, którym działał na szkodę K. Z., wypełnia znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Zgodnie bowiem z treścią art. 279 k.k. przestępstwo to popełnia ten, kto kradnie z włamaniem. Przestępstwo z art. 279 § 1 stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, w której znamieniem kwalifikującym jest sposób działania sprawcy, usuwającego przeszkodę służącą zabezpieczeniu mienia. Do istoty przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. należy włamanie. Należy przyjąć, że akt włamania musi wyprzedzać akt zaboru, co wynika to z istoty kradzieży z włamaniem oraz funkcji znamienia w postaci włamania. Włamanie jest bowiem środkiem do celu, ma ono umożliwić lub ułatwić dostęp do przedmiotów, które sprawca zamierza zabrać, z natury rzeczy zatem musi wyprzedzać zachowanie polegające na zaborze. „Przez pojęcie włamania należy rozumieć pokonanie wbrew woli (również dorozumianej) osoby uprawnionej przeszkody, która ma zabezpieczać określone pomieszczenie i znajdujące się tam przedmioty przed zamachami na nie, w szczególności przed zaborem. Włamać się oznacza wejść do środka, dostać się do wnętrza. Z tego wynika, że sprawca musi dostać się do wnętrza, pokonując zabezpieczenie” (J. Lachowski, „Komentarz do art.279 Kodeksu karnego” [w:] „Kodeks karny. Komentarz”, red. V. Konarska-Wrzosek, WK, 2016). Przestępstwo kradzieży z włamaniem, podobnie jak kradzież zwykła, może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu, którego treścią jest cel przywłaszczenia. Ponieważ do strony przedmiotowej komentowanego przepisu należą dwie czynności wykonawcze: włamanie oraz zabór, cel przywłaszczenia musi towarzyszyć sprawcy już w chwili pokonywania przeszkody, a więc w momencie włamania. Przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w art. 279 § 1 k.k., jest, podobnie jak w przypadku czynu z art. 278 § 1 k.k., własność, posiadanie oraz inne prawa rzeczowe i obligacyjne do rzeczy ruchomej, a więc przedmiotu materialnego, wyodrębnionego i mogącego samodzielnie występować w obrocie oraz przedstawiającego wartość majątkową.

W niniejszej sprawie oskarżony w nieustalony sposób otworzył kłódkę zabezpieczającą wejście o baru (...) i wszedł do jego wnętrza z zamiarem dokonania kradzieży. Ostatecznie uznał, że jest to zbyt ryzykowne i porzucił ten zamiar, nie dokonując przywłaszczenia jakiegokolwiek rzeczy. Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Warunkiem ustalenia usiłowania jako formy stadialnej popełnienia przestępstwa jest stwierdzenie zamiaru popełnienia czynu zabronionego. Zamiar musi się odnosić do czynu określonego w przepisie części szczególnej ustawy karnej. Pojęcie zamiaru zostało zdefiniowane w art. 9 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem zamiar popełnienia czynu zabronionego obejmuje swoim zakresem zarówno sytuację, gdy sprawca chce popełnić taki czyn, jak i sytuację, gdy sprawca, przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego, godzi się na to (A. Zoll, „Komentarz do art.13 Kodeksu karnego” [w:] „Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część I. Komentarz do art. 1-52”, red. W.Wróbel, A. Zoll, WK, 2016). Z definicji ustawowej usiłowania jednoznacznie wynika, że usiłowanie jest zachowaniem umyślnym i może się odnosić wyłącznie do umyślnych typów czynów zabronionych. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie się uważa, że można usiłować dokonać czynu zabronionego zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem ewentualnym. Wynika to ze wskazania wśród cech usiłowania zamiaru popełnienia czynu zabronionego, a nie chęci jego popełnienia, co z uwagi na obejmowanie tym pojęciem zarówno przypadków chęci popełnienia czynu zabronionego, jak i przewidywania możliwości jego popełnienia i godzenia się na to (zob. art. 9 § 1 k.k.) uzasadnia taką wykładnię. Zamiar sprawcy, jako warunek ustalenia usiłowania, musi być wykazany na podstawie całokształtu materiału dowodowego.

Ponadto nie budzi wątpliwości Sądu, że A. L. wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, tj. dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 w zw. z art. 11 § 2 k.k. A. L. dokonał włamania drzwiczek do szafki pracowniczej A. B. w hotelu (...) w T., z której zabrał portfel wraz z dokumentami i pieniędzmi w kwocie 300 złotych oraz 100 euro.

Co do istoty czynu penalizowanego w art. 279 § 1 k.k. Sąd poczynił uwagi powyżej. Natomiast czyn z art. 275 § 1 k.k. popełnia ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradzieżą lub go przywłaszcza. Przepięstwo to ma charakter powszechny, zaś dobrem chronionym jest pewność obrotu prawnego związana z funkcjonowaniem w nim dokumentów stwierdzających tożsamość albo prawa majątkowe. Kradzieży i przywłaszczenia dokumentu można dokonać tylko w zamiarze bezpośrednim, podobnie jak ma to miejsce w przypadku tych czynności skierowanych przeciwko mieniu. W odniesieniu do kradzieży dokumentów znajdują również zastosowanie uwagi dotyczące zwykłej kradzieży.

Czyn określony w art. 276 k.k. popełnia natomiast ten, kto niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa lub usuwa dokument, którym nie ma prawa wyłącznie rozporządzać. Przepięstwo to ma charakter powszechny. Może je popełnić każda osoba, która nie ma wyłącznego uprawnienia do rozporządzania dokumentem. Ukrycia lub usunięcia dokumentu można się dopuścić tylko w zamiarze bezpośrednim, natomiast pozostałe znamiona czasownikowe mogą być zrealizowane także w zamiarze ewentualnym. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo fizyczne i dostępność dokumentów w obrocie prawnym. Typ przepięstwa ukrywania dokumentu, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać, polega na podjęciu tego rodzaju zachowań, w wyniku których dokument znajdzie się w miejscu znanym sprawcy, nieznanym natomiast osobom, którym przysługuje prawo do rozporządzania dokumentem, choćby nie wyłącznie – utajnienie miejsca jego przechowywania (wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KK 403/11, OSNKW 2013, nr 1, poz. 2).

Reasumując, nie budzi wątpliwości Sądu wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego A. L. zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Oskarżony do ich popełnienia się przyznał.

Przepięstwo z art. 279 § 1 kk zagrożone jest karą od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 13 § 1 k.k. odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje, zaś art. 14 § 1 k.k. stanowi, iż sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przepięstwa. Za czyn z art. 275 § 1 k.k., podobnie jak za przepięstwo z art. 276 k.k., przewidziana jest kara grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Zgodnie z art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przepięstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przepięstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przepięstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Ciąg przepięstw jest odmianą zbiegu rzeczywistego przepięstw rozumianego jako popełnienie przez sprawcę dwóch lub więcej przepięstw, zanim zapadł wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Przesądającym dla przyjęcia ciągu jest tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego ze zbiegających się przepięstw, zatem w skład takiego ciągu mogą wchodzić przepięstwa popełniane w różnych formach stadialnych i zjawiskowych. Przepięstwa kumulatywnie kwalifikowane będą wchodziły w skład ciągu przepięstw wówczas, gdy ten sam przepis będzie stanowił podstawę wymiaru kary za te przepięstwa, zgodnie z art. 11 § 2 k.k. Za „krótki okres czasu” w doktrynie i orzecznictwie uważa się okres do 6 miesięcy. Wykorzystanie takiej samej sposobności przy popełnieniu każdego z przepięstw składających się na ciąg oznacza zawężenie składających się na ciąg przepięstw w odniesieniu do wymogu tożsamości podstawy wymiaru kary i zachodzi np. w razie wykorzystywania przez sprawcę tej samej powtarzającej się sytuacji czy okazji do popełnienia przepięstwa. Chociaż o tej samej sposobności istotnie przesądzają elementy obiektywne (związane z czasem, miejscem, sytuacją, cechami pokrzywdzonego), o tyle jej wykorzystywanie niesie już ze sobą pewien ładunek psychicznego nastawienia sprawcy (Komentarz do art.91 Kodeksu karnego [w:] Kodeks karny. Komentarz, red. Marek Mozgawa, WK 2015). A. L. dopuścił się popełnienia ciągu dwóch przepięstw kwalifikowanych z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Skazany dopuścił się kradzieży z włamaniem w dniach 27.11.2015 r. oraz 11.12.2015 r. Sąd wymierzył za ten ciąg przepięstw oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze roku i 3 miesięcy.

Przepięstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, w całości lub w części kary lub kary łączne. Art. 86 § 1 k.k. stanowi, iż Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Wymierzenie kary łącznej jest obowiązkiem sądu w przypadku zaistnienia przesłanek jej wymierzenia. Sąd mógł ją wymierzyć w niniejszej sprawie w granicach od roku i 3 miesięcy do roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie III rozstrzygnięcia wyroku Sąd połączył powyższe kary wymierzone oskarżonemu i wymierzył mu karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu A. L. za przypisane mu przestępstwa kary jednostkowe oraz karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd uznał, iż kara w tym wymiarze spełnia swoje funkcje, przy uwzględnieniu jako okoliczności obciążające:

uprzednią kilkukrotną karalność oskarżonego, a w ramach tej okoliczności karalność za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, co świadczy o znacznej demoralizacji oskarżonego i nieskuteczności wcześniej wymierzanych mu kar,

znaczną szkodliwość społeczną czynów, których dopuścił się oskarżony,

regularne i systematyczne dokonywanie przez oskarżonego szeregu podobnych czynów w krótkich odstępach czasu;

działanie w celu wzbogacenia się.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił natomiast:

przyznanie się przez oskarżonego do winy i złożenie stosunkowo obszernych wyjaśnień,

stosunkowo młody wiek oskarżonego,

stosunkowo niewysoką wartość ukradzionego mienia.

Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara nie przewyższa stopnia winy oskarżonego, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, spełnia swą rolę wychowawczą w stosunku do oskarżonego, uwzględniając też społeczne poczucie sprawiedliwości. Podkreślenia wymaga fakt, że każdorazowo Sąd wymierzył karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. W ocenie Sądu taki wymiar kary stanowi dla oskarżonego wystarczającą dolegliwość, nieprzekraczającą stopnia jego winy. Oskarżony jest osobą młodą i zdolną do pracy. Przede wszystkim wskazać należy, iż oskarżony był już wcześniej karany i miał świadomość konsekwencji, na jakie się narażał, dopuszczając się popełnienia kolejnych przestępstw.

Nie stanowi w żaden sposób okoliczności łagodzącej fakt, że oskarżony twierdzi, że uzyskane z popełnianych przestępstw pieniądze oskarżony zamierzał przeznaczyć na utrzymanie swojej rodziny oraz na zakup swoich lekarstw. Jak wynika z okoliczności sprawy oskarżony jest osobą rzutką, jego stan zdrowia nie przeszkodził mu w popełnianiu przestępstw. Swoją aktywność życiową powinien skierować raczej na poszukiwanie legalnych możliwości zarobku, w ostateczności zwracając się o pomoc do organów opieki społecznej. W żaden sposób natomiast jego sytuacja majątkowa i zdrowotna, jaka by nie była, nie usprawiedliwia popełniania przez niego przestępstw.

Zgodnie z art. 69 § 1 i 2 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy,

jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ponieważ orzeczona wobec A. L. kara pozbawienia wolności przekracza wymiar określony w przywołanym przepisie jako górna granica kary pozbawienia wolności, pozwalająca na warunkowe zawieszenie jej wykonania. Poza tym oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, odbywał karę pozbawienia wolności, w momencie popełniania przestępstw objętych niniejszym postępowaniem był skazany na karę pozbawienia wolności. Pomimo tego oskarżony ponownie powrócił na drogę przestępstwa, dopuszczając się popełnienia kolejnego czynu zabronionego. Powyższe okoliczności pozwalają stwierdzić, iż oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, w związku z tym nawet gdyby obowiązujące przepisy pozwalały na zastosowanie środka probacyjnego, nie wydaje się celowe wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W zasadzie nie ma podstaw do formułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej dla sprawcy, który wielokrotnie powracał na drogę przestępstwa. Okoliczności sprawy w żaden sposób nie uzasadniają postawienia tezy, że pomimo niewykonania kary oskarżony nie popełni ponownie przestępstwa. Wręcz przeciwnie, taką karę oskarżony uważałby za nieuzasadnioną premię i tym bardziej skłoniloby go to do popełniania kolejnych przestępstw.

Zgodnie z art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Orzeczenie omawianego środka jest możliwe w przypadku skazania za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Naprawienie szkody, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k., to w szczególności wyrównanie straty, którą poszkodowany poniósł. Sąd karny musi uwzględnić w chwili wyrokowania rozmiary pokrytej już szkody, w szczególności wartość uprzednio odzyskanego w stanie niepogorszonym mienia (wyrok SN z dnia 29 marca 2011 r., III KK 392/10, LEX nr 794161). W punkcie IV rozstrzygnięcia wyroku A. L. został zobowiązany do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: A. B. kwoty 300 zł i 100 euro oraz na rzecz I. Z. kwoty 570 zł, co odpowiada wartości skradzionego mienia.

Orzeczenie o kosztach Sąd oparł na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty. Na koszty te składają się wydatki poniesione w toku postępowania przygotowawczego. Zasadą jest, że to oskarżony ponosi koszty procesu. Sąd nie widzi podstaw, aby obciążać społeczeństwo kosztami błędów oskarżonego, który jest młodym mężczyzną, posiadającym możliwości zarobkowe.